

LBRIS | Christelle Dabos
Widow
books

VIZITATOAREA DIN OGLINDĂ

VOLUMUL 1

LOGODNICII IERNII

Traducere din franceză
de Elena Ciocoiu

Cuprins

<i>Frântură</i>	5
-----------------	---

Logodnicii

<i>Arhivarul</i>	9
<i>Ruptura</i>	20
<i>Jurnalul</i>	29
<i>Ursul</i>	45
<i>Observatorul</i>	53
<i>Bucătăria</i>	63
<i>Medalia</i>	73
<i>Avertismentul</i>	86
<i>Paznicul de vânătoare</i>	93
<i>Cetacera</i>	102
<i>Dragonii</i>	109
<i>Camera</i>	120
<i>Escapada</i>	133
<i>Grădina</i>	145
<i>Sora</i>	158
<i>Ghearele</i>	171
<i>Urechea</i>	187
<i>Mim</i>	199

<i>Cheia</i>	211
<i>Vulpoiul</i>	225
<i>Copilul</i>	240
<i>Biblioteca</i>	252
<i>Vizita</i>	265
<i>Intendența</i>	275
<i>Portocala</i>	290
<i>Temnița</i>	300
<i>Nibilista</i>	308
<i>Încrederea</i>	317
<i>Amenințarea</i>	329
<i>Opera</i>	345
<i>Gara</i>	358
<i>Iluziile</i>	370
<i>Subreta</i>	386
<i>Zarurile</i>	396
<i>Îngerul</i>	411
<i>Vizitatoarea din oglindă</i>	427
<i>Frântură, post-scriptum</i>	433

Frântură

La început eram toți unul.

Dar Dumnezeu socotea că suntem nepotrivii să-l mulțumim așa și a început să ne divizeze. Dumnezeu se distra mult pe seama noastră, apoi Dumnezeu obosea și uita de noi. Dumnezeu putea fi atât de crud în indiferența lui, încât mă înspăimânta. Dumnezeu știa să fie și duios, și l-am iubit cum n-am iubit pe nimeni.

Cred că toți am fi putut să trăim fericiți cumva, Dumnezeu, eu și ceilalți, fără cartea asta blestemată, care mă dezgusta. Știam ce mă leagă de ea în cel mai respingător mod, dar oroarea aceea a apărut mai târziu, mult mai târziu. N-am înțeles imediat, eram prea neștiutor.

Îl iubeam pe Dumnezeu, dar uram cartea aceasta pe care o deschidea din senin pentru te miri ce – tare îl mai distra asta pe Dumnezeu. Când era mulțumit, Dumnezeu scria. Când era mânios, Dumnezeu scria. Și uite-așa, într-o zi în care era în toane foarte proaste, Dumnezeu a făcut o năzbâtie mare de tot.

Dumnezeu a făcut lumea fărâme.

LBRIS

We know
books

Logodnicii

Arhivarul

Se spune adesea despre casele vechi că au suflet. Pe Anima, arca pe care obiectele prind viață, casele vechi ajung de multe ori să aibă o fire îngrozitoare.

Clădirea Arhivelor de Familie, de pildă, era tot timpul ursuză. Cât era ziua de lungă își arăta nemulțumirea trosnind, scârțâind, șuierând și pufnind. Nu-i plăcea curentul care îi trântea ușile neînchise bine vara. Nu-i plăceau ploile care-i îmbăcseau streășina toamna. Nu-i plăcea umezeala care i se strecura în ziduri iarna. Nu-i plăceau buruienile care îi tot năpădeau curtea în fiecare primăvară.

Dar, mai presus de toate, clădirii Arhivelor nu-i plăceau vizitatorii care nu respectau programul.

Precis că de-asta, în zorii acelei zile de septembrie, clădirea trosnea, scârțâia, șuiera și pufnea și mai rău ca de obicei. Simțea că vine cineva, cu toate că era încă mult prea devreme pentru consultat arhive. Vizitatorul acela nici măcar nu stătea în fața ușii de la intrare, pe scară, ca un vizitator respectabil. Nu, pătrundea în clădire ca un hoț, direct prin garderoba Arhivelor.

Un nas începea să crească din mijlocul unui dulap cu geamuri.

Nasul tot ieșea. În urma lui răsăriră curând o pereche de ochelari, arcada unor sprâncene, o frunte, o gură, o bărbie, niște obraji, niște ochi, niște fire de păr, un gât și niște urechi. Suspendat în mijlocul oglinzii până la umeri, capul

se uită-n dreapta, apoi în stânga. Puțin mai jos, se mai ivi îndoitura unui genunchi, bucurându-se un corp care se smulse pe de-a-ntregul din dulapul cu geamuri, ca dintr-o cadă. Odată ieșită din oglindă, din siluetă rămaseră doar o haină veche, uzată, o pereche de ochelari cenușii, un fular lung, în trei culori.

Și sub toate straturile acestea se afla Ophélie.

În jurul lui Ophélie, garderoba protesta acum din toate dulapurile, furioase din pricina acestei pătrunderi abuzive care nesocotea regulamentul Arhivelor. Mobilele scârțâiau din toate încheieturile și băteau din picioare. Umerașele se izbeau zgomotos, de parcă un duh nestăpânit le împingea unele într-altele.

Demonstrația aceasta de mânie n-o intimidă pe Ophélie câtuși de puțin. Era obișnuită cu firea bănuitoare a Arhivelor.

— Ușurel, murmură ea. Ușurel...

Numaidecât mobilele se liniștiră și umerășele tăcură. Clădirea Arhivelor o recunoscuse.

Ophélie ieși din garderobă și închise ușa la loc. Pe plăcuță era scris:

ATENȚIE: SĂLI RECI
LUAȚI-VĂ O HAINĂ.

Cu mâinile-n buzunare, cu fularul lung atârând, Ophélie trecu prin fața unui șir de sertare cu etichetă: „Registru de nașteri“, „Registru de decese“, „Registru de certificate de rudenie“ și tot așa. Împinse încet ușa sălii de lectură. Sala era pustie. Obloanele erau trase, dar lăsau să intre câteva raze de soare care luminau un rând de birouri în penumbră. Cântecul unei mierle, în grădină, făcea parcă și mai intensă dâra aceasta de lumină. Era atât de frig în Arhive, încât îți venea să deschizi toate ferestrele ca să intre aerul calduț de afară.

Ophélie rămase nemișcată o clipă în cadrul ușii. Se uită la firișoarele de soare care se strecurau ușurel pe parchet

pe măsură ce se crăpa de ziuă. Inspiră adânc parfumul mobilelor vechi și al hârtiei reci.

Curând Ophélie n-avea să mai simtă mirosul acesta în care se scăldase toată copilăria.

Se îndreptă încet spre cabina arhivarului. Apartamentul particular era acoperit doar de o draperie. Cu toate că era atât de devreme, o aromă puternică de cafea venea deja dintr-acolo. Ophélie tuși în fular ca să-și anunțe prezența, dar o arie de operă veche acoperi zgomotul. Atunci se strecură prin draperie. N-a fost nevoie să-l caute mult pe arhivar, sala fiind în același timp bucătărie, cameră de zi, dormitor și cabinet de *lectură*: stătea pe pat, cu nasul într-o gazetă.

Era un bătrân cu părul alb vâlvoi. Își prinsese sub sprânceană o lupă, care îi făcea un ochi enorm. Purta mănuși și o cămașă albă prost călcată sub sacou.

Ophélie mai tuși o dată, dar n-o auzi din cauza patefonului. Cufundat în lectură, fredona și el aria în timp ce-o asculta, fără să cânte prea bine. Pe deasupra, se mai auzeau și hurelul cafetierei, gălgâitul sobei și toate micile zgomote obișnuite din clădirea Arhivelor.

Ophélie se adânci în atmosfera aparte care domnea în cabina aceea: notele false ale bătrânului; lumina începutului de zi care pătrundea prin draperii; foșnetul paginilor date cu grijă; mirosul de cafea și, puțin mai estompat, parfumul de naftalină al unui felinar. Într-un colț al camerei era o tablă de șah pe care piesele se mișcau singure, ca și când s-ar fi înfruntat doi jucători invizibili. Văzând toate astea, lui Ophélie îi venea să nu se atingă de nimic, să lase lucrurile așa, să facă imediat cale-ntoarsă, de teamă să nu distrugă tabloul acesta cu aer atât de familiar.

Trebuia, totuși, să se hotărăscă să rupă vraja. Se apropie de pat și atinse ușor umărul arhivarului.

— Fir-ar să fie! exclamă el, tresărind cu tot corpul. N-ai putea s-anunți înainte să vii așa peste oameni?

— Am încercat, se scuză Ophélie.

Ridică lupta care-i căzuse pe covor și i-o dădu înapoi. Își scoase apoi haina care-o acoperea din cap până-n picioare, își desfăcu fularul interminabil și puse totul pe spătarul unui scaun. Nu mai rămaseră din ea decât un corp micuț, niște bucle cafenii bogate prinse neglijent, niște rame de ochelari și o ținută care i s-ar fi potrivit mai bine unei doamne în vârstă.

— Tot prin garderobă vii, hm? bombăni arhivarul, curățându-și lupta cu mânăca. Ai tu fixul ăsta să treci prin oglinzi la ore nepotrivite! Știi prea bine, cocioaba mea are alergie la vizitele-surpriză. Într-o bună zi o să te trezești cu o grindă-n cap, o cauți cu lumânarea.

Vocea morocănoasă făcea să-i tremure mustățile superbe care se avântau până la urechi. Se ridică anevoie de pe pat și puse mâna pe cafetieră, mormăind într-un dialect pe care doar el îl mai vorbea pe Anima. Tot umblând prin arhive, bătrânul trăia numai în trecut. Și gazeta pe care o răsfoia era de-acum cel puțin o jumătate de veac.

— O ceșcuță de cafea, fetițo?

Arhivarul nu era un om prea sociabil, dar de fiecare dată când ochii lui o zăreau pe Ophélie, ca acum, începeau să scânteieze precum cidrul. Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru nepoata aceasta, fără-ndoială pentru că, din toată familia, ea îi semăna cel mai mult. Era la fel de demodată, la fel de singuratică și la fel de reținută ca el.

Ophélie dădu din cap că da. Avea gâtul prea uscat de emoție acum ca să vorbească.

Unchiul umplu pentru fiecare din ei o ceașcă aburindă.

— Aseară am vorbit puțin la telefon cu mama ta, mormăi el în mustăți. Era atât de încântată, încât n-am înțeles nici jumate din ce-a tot sporovăit. În fine, am înțeles esențialul: se pare că o să treci, în sfârșit, la cratiță.

Ophélie încuviință fără să spună o vorbă. Unchiul își încruntă numaidecât sprâncenele uriașe.

— Te rog să nu faci fața asta lungă. Mama ta ți-a găsit un drăguț, nu mai avem ce discuta.

Îi întinse ceașca și se așeză greoi pe pat, făcând să scârțâie toate arcurile somierei.

— Așază-te. Trebuie să stăm de vorbă serios, ca de la naș la fină.

Ophélie își trase un scaun spre pat. Se uită lung la unchiul ei și la mustățile lui impunătoare, nevenindu-i să creadă. Avea impresia că, prin el, își contempla o pagină din viață pe care i-o rupea cineva în fața ochilor.

— Bănuiesc de ce te uiți așa cruciș la mine, spuse el, dar de data asta răspunsul e *nu*. Renunță la umerii plecați, ochelarii posaci, suspinele de ființă nefericită care-ți rup inima. (Bătrânul flutură degetul mare și arătătorul, acoperite cu fire de păr alb.) Ai refuzat deja doi veri! Erau urâți ca niște pipernițe și neciopliți ca niște oale de noapte, sunt de acord cu tine, dar ai jignit toată familia odată cu fiecare refuz. Și, mai grav, am devenit complicele tău sabotând aranjamentele astea de logodnă. (Suspină în mustăți.) Te știi de parcă te-am născut eu. Ești mai împăciuitoare ca o comodă, nu spui niciodată vreo vorbă mai tare, nu faci niciodată mofturi, da' imediat ce ți se pomenește de-un soț, ești mai căpoasă ca o nicovală! Totuși, e de vârsta ta, fie că-ți place, fie că nu-ți place drăguțul. Dacă nu te-așezi la casa ta, familia o să te pună până la urmă la stâlpul infamiei, și nu vreau una ca asta.

Cu nasul în ceașca de cafea, Ophélie hotărî că acum chiar trebuie să spună ceva.

— N-aveți de ce să vă faceți griji, unchiule. N-am venit ca să vă rog să vă-mpotriviți acestei căsătorii.

Chiar în clipa aceea acul patefonului se prinse în capcana unei zgârieturi. Ecoul repetat al sopranei umplu toată camera: „*Si je... Si je... Si je... Si je... Si je...*”

Unchiul nu se ridică să pună acul la loc. Era prea uluit.

— Ce tot mormăi acolo? Nu vrei să intervin?

— Nu. Singura favoare pe care am venit să v-o cer azi e accesul la arhive.

— Arhivele mele?

— Azi.

„*Si je... Si je... Si je... Si je...*“, se bâlbâia patefonul.

Unchiul ridică din sprânceană, neîncrezător, răsfirându-și mustața cu degetele.

— Nu te-aștepti să-ți pledez cauza pe lângă mama ta?

— N-ar avea niciun rost.

— Nici să-l înduplec pe momâia de taică-tău?

— O să mă căsătoresc cu bărbatul pe care mi l-au ales.

Simplu.

Acul patefonului sări și își continuă frumușel drumul în timp ce soprana striga triumfător: „*Si je t'aime, prends garde à toi!*“

Ophélie își ridică ochelarii pe nas și înfruntă privirea nașului ei fără să clipească. Pe cât de aurii erau ochii lui, pe atât de negri erau ai ei.

— Slavă Domnului! pufni bătrânul, ușurat. Îți spun drept, nu credeam că ești în stare să rostesti asemenea cuvinte. Cu siguranță, te-a dat gata drăguțul. Scui-pă tot și spune-mi cine e!

Ophélie se ridică de pe scaun ca să ia ceștile de pe masă. A vrut să le spele, dar chiuveta era deja plină ochi de farfurii murdare. De obicei, lui Ophélie nu-i plăceau treburile casnice, dar în dimineața aceea își scoase mănușile, își suflecă mânecile și spală vasele.

— Nu-l cunoașteți, spuse ea în cele din urmă.

Murmurul ei se înecă în apa care curgea. Unchiul opri patefonul și se apropie de chiuvetă.

— Nu te-am auzit, fetițo.

Ophélie închise robinetul o clipă. Avea o voce plăpândă și o dicție slabă, de multe ori trebuia să repete frazele pe care le spunea.

— Nu-l cunoașteți.

— Uți cu cine vorbești! rânji unchiul încrucișând brațele. Poate că nu scot niciodată nasul din arhivele mele, dar cunosc arborele genealogic mai bine ca oricine. Nu există văr de-al tău mai îndepărtat, din vale până la Marile Lacuri, pe care să nu-l știu.

— Nu-l cunoașteți, insistă Ophélie.

Frecă o farfurie cu buretele pe care-l avea în mână, privind în gol. Atingând toate vasele acelea fără mănuși de protecție, se întorcea în timp fără să vrea. Ar fi putut să descrie, până în cel mai mic detaliu, tot ce mâncase unchiul ei în farfuriile acestea de când le avea. De obicei, fiind o adevărată profesionistă, Ophélie nu umbla cu obiectele altora fără să poarte mănuși, dar unchiul ei o învățase chiar aici, în apartamentul acesta, să citească. Cunoștea personal fiecare ustensilă cât se poate de bine.

— Bărbatul ăsta nu-i din familie, anunță ea în cele din urmă. Vine de la Pol.

Se lăsă o lungă tăcere, tulburată doar de gâlgăitul conductei de apă. Ophélie își șterse mâinile pe rochie și se uită la nașul ei pe deasupra ochelarilor dreptunghiu-lari. Acesta se gârbovise deodată, de parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani. Mustățile îi căzuseră ca niște steaguri în bernă.

— Ce-i aiureala asta? spuse el pe un ton sec.

— Nu știu decât că, după părerea mamei, e o partidă bună, spuse încet Ophélie. Nu știu cum îl cheamă, nu l-am văzut la față.

Unchiul se duse să-și caute sub o pernă tabachera, își vârî un vârf de tutun în fiecare nară și strănută într-o batistă. Așa își limpezea el gândurile.

— Trebuie să fie o greșeală...

— Așa aș vrea și eu să cred, unchiule, dar se pare că nu-i nicio greșeală.

Ophélie scăpă o farfurie, care se sparse în două în chiuvetă. Îi întinse bucățile unchiului; el le apropie și farfuria

se lipi la loc imediat. Puse farfuria pe suportul pentru scurs vasele.

Unchiul era un Animist remarcabil. Știa să repare absolut totul cu mâinile lui și cele mai neașteptate obiecte i se supuneau ca niște cățeluși.

— Sigur e vorba de o greșeală, spuse el. Sunt arhivar, dar n-am auzit niciodată de un asemenea amestec contra naturii. Cu cât au Animistii mai puține legături cu străinii aceia, cu atât mai bine. Punct.

— Și totuși, căsătoria asta o să aibă loc, șopti Ophélie apucându-se iar să spele vasele.

— Da' ce v-a apucat pe tine și pe mama ta? exclamă unchiul, năucit. Dintre toate arcele, Polul are reputația cea mai proastă. Cei de-acolo au niște puteri care vă iau mințile! Nici măcar nu-i o familie adevărată, sunt niște haite care se sfâșie între ele! Știi tot ce se spune despre ele?

Ophélie sparse încă o farfurie. Cuprins de mânie, unchiul nu-și dădea seama ce impact au asupra ei cuvintele lui. Și nici n-ar fi avut cum să-și dea seama: Ophélie era înzestrată cu un chip ca o lună, pe care rareori emoțiile ajungeau la suprafață.

— Nu, răspunse ea, nu știu ce se spune și nici nu mă interesează. Am nevoie doar de o documentare serioasă. Așa că, dacă mă lăsați, nu vreau decât acces la arhive.

Unchiul reconstitui cealaltă farfurie și o puse pe suportul pentru scurs vasele. Camera începu să trosnească și să scârțâie din toate grinzile; proasta dispoziție a arhivarului se transmitea întregii clădiri.

— Nu te mai recunosc! Făceai tot felul de mofturi cu verii tăi și-acum, când ți se-aduce un barbar în pat, ești cât se poate de resemnată!

Ophélie înlemni, cu buretele într-o mână, cu o ceașcă în cealaltă, și închise ochii. Cufundată în întunericul pleoapelor ei, privi adânc în sine.

Resemnată? Ca să fii resemnată trebuie să accepți o situație, iar ca să accepți o situație trebuie să înțelegi care-i sunt cauzele. Or Ophélie nu înțelegea chiar nimic. Cu câteva ore în urmă, nu știa că e logodită. Avea impresia că se-ndreaptă spre un dezastru, că nu-și mai aparține deloc. Când se lăsa purtată de câte-un gând legat de viitor, necunoscutul se-ntindea înainte cât vedea cu ochii. Da, era uluită, neîncrezătoare, năucită ca un pacient care tocmai a fost diagnosticat cu o boală incurabilă, dar resemnată nu era.

— Nu, hotărât lucru, nu-mi imaginez harababura, continuă unchiul. Și-apoi ce caută străinul ăsta aici? Ce interes are? Cu tot respectul, fetiço, nu ești frunza cea mai profitabilă din arborele nostru genealogic. La urma urmei, te ocupi de-un muzeu, nu de o prăvălie de bijuterii!

Ophélie scăpă o ceașcă. N-o făcea din rea-voință, și nici din emotivitate, ci neîndemânarea asta a ei era bolnăvicioasă. Obiectele îi lunecau tot timpul printre degete. Unchiul era obișnuit, repara totul în urma ei.

— Cred că n-ați înțeles bine, spuse Ophélie cu asprime. Nu bărbatul ăsta vine să trăiască pe Anima, ci eu trebuie să-l urmez la Pol.

De data aceasta unchiul sparse vasul pe care-l aranja. Înjură în dialectul lui vechi.

O lumină blândă intra acum prin fereastra cabinei. Limpezea atmosfera ca o apă curată și așeza mici scânteii pe cadrul patului, pe dopul unei carafe și pe capacul patofonului. Ophélie nu înțelegea ce căuta acolo tot soarele ăsta. Suna fals în mijlocul acestei conversații. Din cauza lui ninsorile de la Pol păreau atât de îndepărtate, atât de ireale, încât nici nu mai credea în ele de fapt.

Își scoase ochelarii, îi lustrui pe șorț, apoi și-i puse la loc pe nas, din reflex, de parcă așa ar fi putut vedea mai clar. Lentilele, care deveniseră perfect transparente imediat ce le dăduse jos, își recăpătără repede nuanța

cenușie. Ochelarii aceștia vechi erau o prelungire a lui Ophélie; își schimbau culoarea în funcție de stările ei.

— Bag seama că mama a uitat să vă spună lucrul cel mai important. Decanele m-au logodit cu bărbatul ăsta. Deocamdată doar ele cunosc detaliile contractului conjugal.

— Decanele? îngăimă unchiul.

Chipul i se răvășise, cu tot cu riduri. Își dădea seama, în sfârșit, în ce îmbârligătură era prinsă nepoata lui.

— O căsătorie diplomatică, pufni el sec. Biata de tine...

Își vârî încă două vârfuri de tutun în nas și strănută atât de tare, încât trebui să-și pună la loc proteza.

— Biata mea copilă, dacă s-au amestecat Decanele, nu mai ai nicio scăpare. Da' de ce? întrebă el scuturându-și mustățile. De ce tu? De ce acolo?

Ophélie se spală pe mâini la robinet și își încheie la loc nasturii de la mânuși. Spărsese destule vase azi.

— Se pare că familia acestui bărbat a luat legătura direct cu Decanele ca să aranjeze căsătoria. Nu știu din ce motive m-au ales pe mine, și nu pe alta. Mi-ar plăcea să cred că e vorba de o neînțelegere, serios.

— Și mama ta?

— E încântată, șopti Ophélie cu amărăciune. I s-a promis o partidă bună pentru mine, e mai mult decât spera. (La umbra părului și ochelarelor, strănse buzele.) N-am puterea să refuz oferta. O să-l urmez pe viitorul meu soț acolo unde mă obligă datoria și onoarea. Dar mai mult de-atât nu, încheie ea trăgând de mânuși cu hotărâre, căsătoria asta n-o să se consume.

Unchiul o privi lung, cu mâhnire.

— Nu, fetiço, nu, uită asta. Uită-te la tine... Ești înaltă cât un scăunel, cântărești cât o pernuță... Nu contează ce-ți inspiră, te sfătuiesc să nu-i opui niciodată rezistență soțului tău. O să-ți rupi oasele.

Ophélie răsuci de manivela patefonului ca să-l pornească din nou și puse neîndemânatică acul pe prima striatie a discului. Aria răsună din nou de sub capac.

Se uită la el cu un aer absent, cu mâinile la spate, și nu mai spuse nimic.

Așa era Ophélie. În situații în care orice tânără ar fi plâns, gemut, urlat, implorat, ea se mulțumea, în general, să observe în tăcere. Verii și verișoarele ei îi spuneau mereu că e cam nătăfleață.

— Ascultă, mormăi unchiul scărpinându-se pe gâtul ras de mântuială, nu trebuie nici să dramatizezi prea mult. Am exagerat, clar, când ți-am vorbit de familia asta adineauri. Cine știe? Poate c-o să-ți placă drăguțul tău.

Ophélie se uită cu atenție la unchiul ei. Lumina puternică a soarelui îi accentua parcă trăsăturile chipului, adâncindu-i fiecare rid. Cu o strângere de inimă, își dădu seama deodată că bărbatul acesta, pe care-l crezuse întotdeauna tare ca o stâncă și neafectat de trecerea timpului, era acum un bătrânel obosit. Și ea tocmai îl îmbătrânise mai mult, fără să vrea.

Se strădui să zâmbească.

— Trebuie să mă documentez bine.

Ochii unchiului își recăpătară puțin vioiciunea.

— Îmbracă-te bine, fetițo, o să coborâm!

Ruptura

Unchiul dispăru în capul unei scări abia luminate de niște veioze. Cu mâinile-n buzunarele hainei, cu nasul în fular, Ophélie coborî în urma lui. Temperatura scădea de la o treaptă la alta. Avea încă ochii plini de soare; chiar i se părea că se cufundă într-o apă neagră și înghețată.

Tresări când vocea morocănoasă a unchiului se izbi cu ecou de pereți:

— Nu pot să mă-mpac cu ideea c-o să pleci. Polul chiar e la capătul lumii!

Se opri pe scară, întorcându-se spre Ophélie. Fata încă nu se obișnuise cu penumbra; se lovi de el în plin.

— Auzi, te pricepi mai bine să treci prin oglinzi. N-ai putea să dai o fugă de la Pol aici din când în când?

— N-am cum, unchiule. Trecerea prin oglinzi funcționează doar la mică distanță. Degeaba îți pui în cap să treci prin gol între două arce.

Unchiul înjură în dialectul lui vechi și continuă să coboare. Ophélie se simți vinovată că n-avea atâtea puteri pe cât credea el.

— O să-ncerc să vin să vă văd des, promise ea cu voce stinsă.

— Când pleci?

— În decembrie, așa zic Decanele.

Unchiul înjură iar. Lui Ophélie îi păru bine că nu înțelege nimic din dialectul lui.

— Și cine vine în locul tău la muzeu? bodogăni el. Nu mai e nimeni care să se priceapă ca tine la expertizarea antichităților!

Ophélie nu mai găsi niciun răspuns. Și-așa era o rup-tură pentru ea faptul că era smulsă de lângă familie, dar să fie smulsă și de lângă muzeul ei, singurul loc unde se simțea pe deplin în largul ei, însemna să-și piardă iden-titatea. Ophélie nu se pricepea decât la *citit*. Dacă i se lua asta, ajungea o neajutorată, nimic mai mult. Nu știa nici să țină o casă, nici să poarte o conversație, nici să facă o treabă casnică fără să se rănească.

— Se pare că nu sunt chiar așa de neînlocuit, șopti ea în fular.

La primul subsol, unchiul își schimbă mănușile obiș-nuite cu niște mănuși curate. La lumina veiozelor elec-trice, deschise sertarele ca să ia la verificat bine arhivele, depozitate generații la rând sub bolta rece a pivnițelor. Scottea abur printre mustăți la fiecare respirație.

— Ei bine, astea-s arhivele de familie, așa că să nu te aștepți la minuni. Știu că unul sau doi dintre strămoșii noștri au pus deja piciorul la Polul Nord, da' asta s-a în-tâmpat tare demult.

Ophélie își șterse cu batista o picătură care-i atârna la nas. Precis că nu erau mai mult de zece grade acolo. Se întrebă dacă nu cumva acasă la soțul ei o să fie și mai frig decât în sala aceea de la arhive.

— Aș vrea să-l văd pe Augustus, ceru ea.

Sigur, era doar un fel de-a spune. Augustus murise cu mult înainte să se nască Ophélie. „Să-l vadă pe Augustus“ însemna să vadă desenele lui.

Augustus fusese marele explorator al familiei, o ade-vărată legendă. La școală, geografia se preda după car-netele lui de călătorie. Nu scrisese în viața lui un rând – nu stăpânea alfabetul –, dar desenele lui erau o mină de informații.

Unchiul nu răspundea, cu fundat în sertarele lui, așa că Ophélie crezu că n-o auzise. Își dădu la o parte fularul de pe față și repetă mai tare:

— Aș vrea să-l văd pe Augustus.

— Augustus? mormăi el fără s-o privească. Neinteresant. Nu-i nimic, nimic, nimic. Sunt doar niște mâzgăleli vechi.

Ophélie ridică din sprâncene. Unchiul nu-și ponegrea niciodată arhivele.

— O, lăsa ea să-i scape, chiar așa de îngrozitor e?

Unchiul oftă, ieșind din sertarul deschis larg în fața lui. Lupa pe care și-o prinsese sub sprânceană făcea ca un ochi să fie de două ori mai mare decât celălalt.

— Culoarul numărul patru, în stânga ta, etajera de jos. Să nu strici nimic, te rog, și pune-ți mănuși curate.

Ophélie merse de-a lungul sertarelor și se așeză în genunchi unde-i arătase unchiul. Se aflau acolo toate originalele carnetelor cu desene ale lui Augustus, aranjate în funcție de arcă. Găsi trei carnete la „Al-Ondaluzia“, șapte la „Cetate“ și aproape douăzeci la „Serenissima“. La „Pol“ găsi unul singur. Ophélie nu-și putea permite să fie neîndemânatică umblând cu documente de asemenea valoare. Puse caietul pe un birou pentru lectură și întoarse cu grijă paginile cu desene.

Câmpii îngălbenite lipite de stânci, un fiord prizonier în gheață, păduri de brazi înalți, case chircite-n zăpadă... Peisajele acestea erau aspre, e adevărat, dar erau mai puțin impresionante decât imaginea pe care o avea Ophélie despre Pol. I se păreau chiar frumoase, într-un fel. Se întrebă unde trăiește oare logodnicul ei în mijlocul acestui tărâm alb. Lângă râul acesta mărginit de pietre? În portul acesta de pescari pierdut în noapte? Sub câmpia aceasta năpădită de tundră? Arca asta avea un aer atât de sărăcăcios, atât de sălbatic! De ce era logodnicul ei o partidă așa de bună?

Ophélie dădu peste un desen pe care nu-l înțelese: se-măna cu un stup atârnat de cer. Probabil că era o schiță.

Mai dădu câteva pagini și văzu portretul unui vânător. Un bărbat poza cu mândrie în fața unui maldăr uriaș de blănuri. Cu mâinile-n șolduri, își suflecuse mânecile ca să-și arate brațele musculoase, tatuuate până la cot. Avea o privire dură și părul deschis la culoare.

Ochelarii lui Ophélie se făcură albaștri când înțelese că grămada aceea de blănuri din spatele lui era, de fapt, o singură blană: cea a unui lup mort. Era mare cât un urs. Întoarse pagina. De data asta, vânătorul stătea în mijlocul unui grup. Pozau toți în fața unei grămezi de coarne. Coarne de elan, fără-ndoială, atâta doar că fiecare craniu era de mărimea unui om. Toți vânătorii aveau aceeași privire dură, același păr deschis la culoare, aceleași tatuaje pe brațe, dar n-aveau nicio armă, de-ai fi zis că omorâseră animalele cu mâna lor.

Ophélie răsfoi carnetul și găsi aceiași vânători pozând și în fața altor schelete, de morse, de mamuți și de urși, toate fiind neverosimil de mari.

Ophélie închise carnetul și-l puse la loc. Niște Fiare... Văzuse animale care sufereau de gigantism în cărți cu poze pentru copii, dar nu semănau deloc cu desenele lui Augustus. Micul ei muzeu n-o pregătise pentru viața aceea. Cel mai mult și mai mult o șoca privirea vânătorilor. O privire brutală, arogantă, obișnuită să vadă sânge. Ophélie spera că logodnicul ei n-are privirea aceea.

— Ei? întrebă unchiul când se întoarse spre el.

— Acum înțeleg mai bine de ce aveți rețineri, spuse fata.

El își reluă căutările cu și mai mult avânt.

— O să-ți găsesc altceva, bodogăni unchiul. Desenele astea sunt totuși vechi de o sută cincizeci de ani. În plus, n-arată tot!

Tocmai asta o neliniștea pe Ophélie: ce nu arăta Augustus. Nu spuse, totuși, nimic, doar ridică din umeri.

Altceineva în locul unchiului ei i-ar fi interpretat greșit nonsalanța și ar fi luat-o drept o fire slabă. Ophélie părea atât de apatică în spatele ochelarilor și al pleoapelor ei abia întredeschise, încât era aproape imposibil să ghicești că în piept i se zbăteau aprig valuri de emoții.

Desenele cu scene de vânătoare o speriaseră. Ophélie se întrebă dacă asta venise, de fapt, să caute aici, la arhive.

O pală de vânt îi trecu printre glezne, ridicându-i ușor rochia. Adierea venea dinspre capul scării care cobora până la al doilea subsol. Ophélie fixă cu privirea o clipă trecerea oprită de un lanț pe care se legăna o plăcuță de avertisment: „ACCESUL INTERZIS“.

În sălile de la arhive era întotdeauna curent, dar Ophélie nu se putu abține să-l interpreteze pe acesta ca pe o invitație. Al doilea subsol îi solicita pe loc prezența.

Îl trase de haină pe unchiul ei, pierdut în rapoartele lui, așezat pe un scăunel de lemn cu trei picioare.

— Mi-ați da voie să cobor?

— Știi prea bine că în mod normal n-am dreptul, mormăi unchiul cu un foșnet de mustăți. E colecția privată a lui Artémis, doar arhivarii au voie să intre acolo. Ne bucurăm de încrederea ei, dar nu trebuie să abuzăm.

— N-am de gând să *citesc* cu mâinile goale, stați liniștit, promise Ophélie arătându-i mânușile. Și-apoi, nu vă cer voie ca nepoată, vă cer voie în calitate de responsabilă cu muzeul familial.

— Da, da, cunosc refrenul! oftă el. E și vina mea, te-am influențat prea mult.

Ophélie desfăcu lanțul și coborî scara, dar veiozele nu se aprinseră.

— Lumină, vă rog, ceru Ophélie, cufundată în întuneric.

Trebuî să repete de mai multe ori. Clădirea Arhivelor nu era de acord cu această nouă încălcare a regulamentului. Până la urmă, aprinse veiozele fără tragere de inimă; Ophélie se mulțumi cu o lumină tremurândă.

Vocea unchiului reverberă din perete-n perete până la al doilea subsol:

— Să n-atingi decât cu ochii! Mi-e teamă de neîndemânarea ta ca de vărsat!

Cu mâinile înfundate-n buzunare, Ophélie înaintă în sala boltită cu ogive. Trecu pe sub un fronton unde era gravată deviza arhivarilor: *Artémis, noi suntem paznicii respectuoși ai memoriei tale*. Bine adăpostite sub clopotul lor de sticlă, Relicvariile se întindeau cât vedeai cu ochii.

Ophélie avea uneori un aer de adolescentă necoaptă, cu părul ei ciufulit, cu mișcările ei stângace și timiditatea ei pitulată în spatele ochelarilor, dar în prezența istoriei parcă-și schimba pielea. Toate verișoarele se dădeau în vânt după saloanele de ceai antrenante, după plimbările pe malul fluviului, după vizitele la grădina zoologică și după sălile de bal. Pentru Ophélie, al doilea subsol al Arhivelor era cel mai fascinant loc din lume. Acolo era păstrată cu sfințenie, bine acoperită de clopote de protecție, moștenirea comună a întregii familii. Aici se aflau documentele primei generații de pe arcă. Aici se găseau consemnate zilele care au urmat anului zero. Aici era Ophélie cel mai aproape de Ruptură.

Ruptura era obsesia ei profesională. Uneori visa că aleargă după o linie a orizontului care se îndepărta tot mai mult de ea. Noapte după noapte, mergea tot mai departe, dar era o lume fără sfârșit, fără fisură, rotundă și netedă ca un măr; această lume primordială, ale cărei obiecte le colecționa în muzeul ei, mașini de cusut, motoare cu explozie, prese cu cilindru, metronoame... Pe Ophélie n-o atrăgeau deloc băieții de vârsta ei, dar putea să stea ore-n șir în fața unui barometru de pe vremuri.

Zăbovi gânditoare în fața unui pergament protejat sub geam. Era textul fondator al arcei, cel care îi legase de Anima pe Artémis și pe urmașii ei. Relicvariul următor adăpostea prima versiune a corpusului lor juridic. Se

LIBRIS | we know books

aflau acolo deja legile care le conferiseră mamelor și femeilor conducătoare o putere hotărâtoare asupra întregii comunități. Sub clopotul celui de-al treilea Relicvariu, un codex evoca principalele datorii ale lui Artémis față de urmașii ei: să vegheze ca fiecare să mănânce pe săturate, să aibă un adăpost, să primească educație, să învețe să-și folosească bine puterea. Cu litere mari, o clauză preciza că ea nu trebuie nici să-și abandoneze familia, nici să-și părăsească arca. Oare Artémis își stabilise singură regulile acestea de conduită ca să nu devină mai îngăduitoare odată cu trecerea secolelor?

Ophélie trecu astfel de la un Relicvariu la altul. Pe măsură ce se adâncea în trecut, simți cum o cuprinde o liniște deplină. Pierdu puțin viitorul din vedere. Uită că era logodită împotriva voinței ei, uită privirea vânătorilor, uită că în curând avea să fie trimisă să trăiască departe de tot ce-i era drag.

Majoritatea Relicvariilor erau documente manuscrise de mare valoare, precum hărțile lumii noi sau certificatul de naștere al primului copil al lui Artémis, cel mai în vârstă dintre toți Animiștii. Unele conțineau totuși și obiecte banale din viața cotidiană: foarfeci de tuns care zăngăneau în gol; o pereche de ochelari nefinisați care-și schimbau culoarea; o cărticică de povești ale cărei pagini se întorceau singure. Nu erau din aceeași epocă, dar Artémis insista să facă parte din colecția ei simbolică. Simbolică pentru ce? Nici ea nu-și mai aducea aminte.

Ophélie își îndreptă pașii din instinct spre un clopot de sticlă pe care puse mâna cu respect. Sub el, un registru care se descompunea; cerneala se decolorase odată cu trecerea timpului. Conținea un inventar al bărbaților și femeilor care aderaseră la spiritul de familie pentru a fonda o societate nouă. Nu era, de fapt, decât o listă impersonală de nume și cifre, dar nu unele oarecare: cele ale supraviețuitorilor Rupturii. Oamenii aceștia fuseseră martorii sfârșitului vechii lumi.

Atunci înțelese Ophélie, cu o mică tresărire-n piept, ce chemare o atrăsese spre arhivele unchiului, în străfundul celui de-al doilea subsol, în fața acestui registru vechi. Nu era simpla nevoie de a se documenta: era o întoarcere la origini. Strămoșii ei îndepărtați asistaseră la surparea universului lor. Renunțaseră atunci la viață? Nu, își inventaseră altă viață.

Ophélie își dădu după urechi șuvițele de păr care îi cădeau pe frunte, ca să-și elibereze fața. Ochelarii de pe nas se deschiseră la culoare, risipind nuanța cenușie care se strânsese pe ei ore întregi. Tocmai trăia experiența propriei Rupturi. Încă avea frica-n sân, dar acum știa ce avea de făcut. Trebuia să accepte provocarea.

Fularul începu să i se agite pe umeri.

— Te trezești, în sfârșit? îl tachină Ophélie.

Fularul se întinse molatic de-a lungul hainei, schimbându-și poziția, își strânse inelele în jurul gâtului ei și nu se mai mișcă. Era un fular foarte bătrân, dormea cât era ziua de lungă.

— Ne întoarcem sus, îi spuse Ophélie. Am găsit ce căutam.

Pe când se pregătea să se întoarcă pe unde venise, dădu peste Relicvariul cel mai prăfuit, cel mai misterios și mai neliniștitor din toată colecția lui Artémis. Nu putea să plece fără să-și ia rămas-bun de la el. Răsuci o manivelă și cele două plăci ale cupolei de protecție se dădură în lături. Atinse cu palma înmănușată cotorul unei cărți, Cartea, și o cuprinse aceeași frustrare ca atunci când o atinsese prima dată. Nu putea să citească urma niciunei emoții, niciunui gând, niciunei intenții. De niciun fel. Și nu numai din cauza mănușilor, a căror țesătură specială ridică un baraj între talentul ei de cititoare și lumea obiectelor. Nu, Ophélie pipăise deja Cartea cu mâinile goale, asemenea altor cititori dinaintea ei, dar cartea refuza pur și simplu să se dezvăluie.

O luă în brațe, îi mângâie cotorul, răsuci paginile fine cu degetele. Era plină de arabescuri ciudate, o scriitură de mult uitată. Ophélie nu mai atinsese niciodată în viața ei ceva care să semene cu un asemenea fenomen. Oare chiar era doar o carte? N-avea nici consistența hârtiei veline, nici pe cea a hârtiei rugoase. Îi venea greu să recunoască, dar semăna a piele de om, golită de sânge. O piele care urma să aibă parte de o longevitate extraordinară.

Ophélie își puse apoi întrebările clasice, asemenea multor generații de arhivari și arheologi. Ce poveste spunea documentul acesta ciudat? De ce ținea Artémis să facă parte din colecția ei privată? Ce sens avea mesajul acesta gravat pe soclul Relicvariului: *Sub nicio formă nu încercați să distrugeți această Carte?*

Ophélie avea să ia cu ea toate întrebările la capătul lumii, unde nu existau nici arhive, nici muzee, nici datarea de a-ți aminti. Nimic care s-o privească, în orice caz.

Vocea unchiului răsună de-a lungul scării și trecu mai departe pe sub bolta joasă a celui de-al doilea subsol, cu un ecou fantomatic:

— Vino înapoi sus! Ți-am găsit ceva!

Ophélie puse pentru ultima oară palma pe Carte și închise la loc cupola. Își luase rămas-bun de la trecut cum se cuvine.

Acum venise rândul viitorului.

Jurnalul

Sâmbătă, 19 iunie. Rodolphe și cu mine am ajuns cu bine. Polul se dovedește a fi foarte diferit de cum mă așteptam. Cred că-n viața mea n-am fost mai năucită. Doamna Ambasadoare ne-a primit cu amabilitate pe domeniul ei, unde domnește o eternă noapte de vară. Sunt uluită de atâtea minunății! Oamenii de aici sunt galanți, foarte binevoitori și îți stă mintea-n loc ce puteri au.

— Pot să vă-ntrerup din treabă, verișoară?

Ophélie tresări cu tot cu ochelari. Cufundată în carnetul de călătorie al străbunei Adélaïde, nu-l văzuse venind pe omulețul acela cu o pălărie melon în mână și-un zâmbet întins între două urechi clăpăuge. Cu siguranță, pipiriul n-avea mai mult de cincisprezece ani. Cu un gest amplu din mână, arată spre niște indivizi hazlii care se prăpădeau de răs în fața unei vechi mașini de scris, nu departe.

— Verii mei și cu mine ne întrebam dacă ne dați voie să citim câteva din bibelourile care se află în augustul muzeu al domniei-voastre.

Ophélie nu-și putu stăpâni o încruntare din sprâncene. Bineînțeles, n-avea pretenția că-l cunoaște personal pe fiecare membru al familiei care împingea ușa turnantă de la intrarea Muzeului de Istorie Primitivă, dar era sigură că n-avusese niciodată de-a face cu șmecherii ăștia. Din ce ramură a arborelui genealogic proveneau? Breasla pălărierilor? Casa croitorilor? Tribul patiserilor? În orice caz, miroseau a farsori de la o poștă.

— Mă ocup imediat de domniile-voastre, spuse ea punând pe masă ceașca de cafea.

Bănuielile ei prinseră contur când se duse să întâmpine trupa Domnului Melon. Pluteau mult prea multe zâmbete-n aer.

— Iată piesa unică a muzeului! spuse mieros un tip și aruncă spre Ophélie o privire plină de-nțeles.

Ei nu i se păru o ironie prea subtilă. Știa că nu-i atrăgătoare, cu coada ei împletită de mântuială, din care i se revărsau pe obraji niște șuvițe întunecate, cu fularul care atârna, cu rochia ei veche de brocart, cu ghetetele desperecheate și stângăcia aceea fără leac care-i era a doua natură. Nu se spălase pe cap de-o săptămână și se îmbrăcase cu primele haine care-i căzuseră-n mâini, fără să-i pese dacă se potrivesc.

În seara aceea Ophélie se întâlnea prima dată cu logodnicul ei. Venise de la Pol special ca s-o prezinte familiei. Stătea câteva săptămâni, apoi o lua pe Ophélie cu el la Polul Nord. Cu puțin noroc, o să i se pară atât de respingătoare, încât o să renunțe numaidecât la logodnă.

— Nu atingeți, îi spuse ea unui nătâng înalt care își apropia degetele de un galvanometru balistic.

— Ce tot mormăiți acolo, verișoară? se hlizi el. Vorbiți mai tare, nu v-am auzit.

— Nu atingeți galvanometrul, spuse ea forțându-și vocea. O să v-aduc niște mostre speciale pentru *lectură*.

Nătângul cel înalt ridică din umeri.

— O, voiam numai să văd cum funcționează harabura asta! Oricum nu știu să *citesc*.

Ophélie nici nu se-aștepta la altceva. *Citirea* obiectelor nu era o pricepere răspândită în rândul Animistilor. Se manifesta uneori la pubertate, sub forma unor intuiții neclare în vârful degetelor, dar în câteva luni se pierdea dacă nu începea repede să se ocupe de ea un educator. Unchiul ei îndeplinise rolul acesta pentru Ophélie; la urma urmei, ramura lor se ocupa de conservarea patrimoniului

de familie. Să reconstitui trecutul obiectelor la cea mai mică atingere? Erau puțini Animiști care acceptau să-și asume o asemenea povară, mai ales dacă nu era meseria lor.

Ophélie îi aruncă o privire lui Melon, care atingea redingotele tovarășilor săi rânjind. El știa să *citească*; dar probabil că n-avea să mai poată face asta prea mult timp. Voia să se joace cu mâinile cât mai putea.

— Nu asta-i problema, zise calmă Ophélie, întorcându-se la nătângul cel înalt. Dacă vrei să atingezi o piesă din colecție, trebuie să purtați niște mănuși ca ale mele.

De la ultimul decret familial privind conservarea patrimoniului, era interzis să consulți arhivele cu mâinile goale fără autorizație specială. Intrând în contact cu un obiect îi transmiteai starea ta de spirit, adăugai un strat la istoria lui. Prea multe persoane mânjiseră niște exemplare rare cu emoțiile și gândurile lor.

Ophélie se îndreptă spre sertarul ei cu chei. Îl deschise prea mult: sertarul îi rămase în mână și tot conținutul se răsturnă pe pardoseală într-o larmă voioasă. Ophélie auzi un chicotit în spatele ei în timp ce se apleca să adune cheile. Melon veni s-o ajute, cu zâmbetul lui zeflemitor.

— Nu trebuie să ne batem joc de verișoara noastră devotată. O să-mi pună la dispoziție niște *lectură* ca să mă cultive!

Zâmbetul lui deveni mușcător.

— Vreau ceva tare, îi spuse el lui Ophélie. N-aveți cumva o armă? O chestie folosită în război, știe domnia-voastră.

Ophélie puse sertarul la loc și luă cheia de care avea nevoie. Războaiele vechii lumi aprindeau imaginația tinerilor care nu cunoșteau decât micile certuri de familie. Ageamiiiăștia voiau numai să se distreze. Batjocura față de persoana ei neînsemnată o lăsa rece, dar nu suporta să arate cineva atât de puțin respect față de muzeul ei, mai ales azi.

Era, totuși, hotărâtă să rămână profesionistă până la capăt.

— Vă rog să mă urmați, spuse ea, cu cheia în mână.

— Arătați-mi mostrele! fredonă Melon, făcând o caricatură de reverență.

Ophélie îi conduse până la rotonda rezervată mașinilor zburătoare din perioada primordială, secția cea mai populară a colecției sale. Niște ornitoptere, aeroplane-amfibii, păsări mecanice, elicoptere cu aburi, cvadriplane și hidroavioane atârnav de cabluri asemenea unor libelule mari. Trupa pufni și mai tare în răs la vederea acestor antichități, dând din brațe ca niște găște. Melon, care mesteca gumă de ceva vreme, o lipi pe carcasa unui planor.

Ophélie îl privi fără să clipească. Era prea de tot! Voia să-și impresioneze galeria? Ei bine, vor avea motiv de răs.

Îi puse să urce o scară până la un mezanin, apoi trecură pe lângă niște etajere cu geam. Ophélie strecură cheia în încuietoarea unui raft, împinse geamul la o parte și luă într-o batistă un glonț de plumb minuscul pe care i-l întinse lui Melon.

— O excelentă inițiere pentru a vă cultiva în privința războaielor din timpul vechii lumi, îl asigură ea pe un ton sec.

El izbucni în răs apucând glonțul cu mâna goală.

— Ce-mi arătați? O prostie de automat?

Zâmbetul îi dispăru pe măsură ce reconstituia trecutul obiectului cu vârful degetelor. Păli împietrit, de parcă timpul s-ar fi cristalizat în jurul lui. Văzându-i chipul, tovarășii lui nostimi îi dădură întâi niște coate, apoi începură să se îngrijoreze din cauza lipsei lui de reacție.

— I-ați dat o porcărie! se sperie unul dintre ei.

— E o piesă foarte apreciată de istorici, îl contrazise Ophélie pe un ton profesionist.

Melon, care era alb ca varul, se făcu pământiu.

— Nu asta... voiam, îngăimă el.

Ophélie luă glonțul înapoi cu batista și îl așeză pe pernuța lui roșie.

— Voaiați o armă, nu? V-am dat proiectilul unui cartuș care a găurit, la vremea lui, stomacul unui soldat. Asta însemna războiul, încheie ea, ridicându-și ochelarii pe nas. Oameni care ucideau și oameni care erau uciși.

Melon se ținea de burtă mai să-i vină rău, așa că ea vorbi mai blând. Lecția era dură, își dădea seama. Băiatul ăsta venise cu capul doldora de epopei eroice și *citind* o armă parcă își privea moartea-n față.

— O să treacă, îi spuse ea. Vă sfătuiesc să mergeți afară să luați un pic de aer.

Trupa își luă tălpășița, nu înainte să-i arunce peste umăr niște priviri aprige. Unul dintre ei îi spuse că e „îmbrăcată jalnic“ și altul o făcu „ochelarișă îngrămădită“. Ophélie spera că logodnicului ei o să-i facă aceeași părere, peste puțin timp.

Înarmată cu o spatulă, se repezi la guma de mestecat pe care Melon o lipise pe planor.

— Trebuia să te răzbun puțin, șopti ea, mângâind cu drag carcasa aparatului, ca și când ar fi mângâiat un cal bătrân.

— Draga mea! Te-am căutat peste tot!

Ophélie se întoarse. Cu poalele înfoiate, cu umbrela de soare vapoasă sub braț, o tânără splendidă se îndrepta iute spre ea tropăind cu ghetele albe pe pardoseală. Era Agathe, sora ei mai mare, pe-atât de roșcată, cochetă și fermecătoare, pe cât era de brunetă, neglijentă și închisă-n sine sora ei mai mică. Ziua și noaptea.

— Da' ce mai faci aici?

Ophélie încercă să scape de guma lui Melon, dar i se lipise de mânuși.

— Ți-aduc aminte că lucrez la muzeu până la șase.

Agathe îi strânse teatral mâinile într-ale ei. Făcu imediat o strâmbătură. Tocmai strivise guma de mestecat cu mânușa ei drăguță.